

David Castillo Dins el circ itinerant

Mentre s'espera una antològica a Barcelona que recuperi la figura d'Ocaña, la galeria Setba presenta una exposició del pintor

Ocaña, retrats intermitents

Han passat ja 25 anys de l'accident desgraciat que va acabar amb la vida d'Ocaña. El pintor havia arribat jovenet a Barcelona, el 1972, i es va convertir en un mite en la lluita per les llibertats, al costat dels ramblers, dels llibertaris, de les prostitutes, de tota mena de moviments reivindicatius. No era estrany que la Rambla tremolés cada cop que la policia el detenia. Tampoc ho era el fet que el pintor desafies l'ordre establert amb provocacions, que avui es podrien considerar *performances*. Aleshores constituïen l'esperit transgressor, carnavalesc, d'una època.

25 anys han passat i Barcelona encara no ha reivindicat prou la figura d'un militant artístic, amic de la gent del carrer, dels pobres, però també dels il·lustrats de la ciutat, des del seu amic Nazario fins a Terenci Moix i Montserrat Roig. La galeria Setba ha pal·liat parcialment la gran mostra que Ocaña es mereixeria. 25 peces recorden els 25 anys d'absència. Una mostra representativa dels diferents períodes de l'artista heterodox, instal·lada precisament al mateix pis on va viure l'últim any de la seva vida (plaça Reial, 10), residència posteriorment de Lluís Llach, del qual es va fer fa poc una exposició.

Som al rovell de l'ou del territori del pintor, el mateix on Ventura Pons va filmar el magistral documental *Ocaña, retrat intermitent*. I entre els records, divendres es va inaugurar l'exposició *Entorn Ocaña*, que durarà fins al 15 de març. Durant la roda de premsa, Jesús P. Ocaña –germà bessó de

Una visitant de l'exposició d'Ocaña en una de les habitacions del pis on el pintor va viure l'últim any de la seva vida, convertit ara en galeria d'art ■ PERE VIRGILI

l'artista, amb qui vam publicar una entrevista dijous – va recordar els incompliments de l'Ajuntament per recuperar la figura del pintor. En aquest punt, el germà va ser taxatiu: "Jo ja no diré res més. Confio en la paraula i en la joventut del regidor Carles Martí, però no em faig il·lusions. Si no s'aprofita la celebració dels 25 anys serà difícil trobar una altra data". Gran part del fons de l'artista el trobarem al Museu Ocaña del seu poble natal, Cantillana (Sevilla).

25 anys després de la mort d'Ocaña, un museu al seu poble natal i una exposició a la galeria Setba recuperen la seva obra

Per als que vulguin passar una deliciosa estona al pis d'Ocaña i Llach, que és ara Setba, els recomanem l'habitació estudi del pintor, on hi ha un magnífic fris, representatiu de l'últim cicle de la seva obra i dels interessos cap on evolucionava.

Els records fan riure i plorar al seu germà Jesús, que intervé després del responsable de Setba Zona d'Art, Darío Olaortua. Jesús no es cansa d'explicar anècdotes del seu germà. Des de la Morene-

ta que Ocaña va pintar amb amor –tot i no ser creient i d'haver tocat la religió exclusivament des del punt de vista fetitxista– fins a la seva claredat en el moment d'autodefinir-se: "Jo no sóc homosexual, ni gai –això és massa modern–, sóc simplement maricon".

Barroc i anarquista, Ocaña va deixar un llegat artístic del seu pas per la ciutat, centenars de retrats on la gent apareix viva, amb el vitalisme amb què Ocaña s'enfrontava a l'avorriments. Torna!

Crítica dansa

Bàrbara Raubert Nonell

Per experiència

Tócame las palmas / Breviario

B. Maya, J.C. Lérida, R. Molian, F. Campos / Incepció Danza Mercat de les Flors, 19 de febrer

És pel cúmul d'experiències com millor es pot entendre el que s'esdevé, si bé hi ha la dificultat que en el cúmul d'empirismes no quedí entorbolit el present. Això

només és possible amb un munt d'energia i humilitat per fer taula rasa i mirar amb ulls nets cada vegada, com ho feien els quatre artistes que improvisaven plegats a *Tócame las palmas*. Tot el contrari passava a la peça d'Incepció Danza, *Breviario*, rígida i autoreferencial.

En la nit que s'inaugura el cicle de Flamenc Em-

La contraposició de dos espectacles que no podien ser més diferents

píric hi va haver la contraposició de dos espectacles flamencs que no podien ser més diferents. *Tócame las palmas* va ser una improvisació més rodona que qualsevol espectacle assa-

jat mil vegades, amb un ritme dramàtic d'intensitat constant i una realitat interpretativa que ressaltava la identitat de cadascun dels magnífics intèrprets mentre anaven adaptant-se al ritme d'un o altre dels seus companys. Els ballarins van desplegar els seus desitjos i compartir influències, ja fos amb un tema de Björk o amb la sevillana

Me casé con un enano sarlerito pa jartarme de reír, que cantava el mateix Juan Carlos Lérida. Aquest ballari de tècnica madurada és capaç de meravellar-nos únicament amb l'ondulació repetida de malucs i esquena, però no menys impactant és el ritme de peus amb què Belén Maya ens ataca, o la transformació de Rocío Molina de ge-

isha en flamenca o les experiències artístiques de risc que Florencio Campos ens explica.

El perill que envolta qualsevol improvisació com un salt al buit, un cop superat, va ajudar que la delicadesa d'un acte íntim d'escolta i creació fos com un quàdruple salt mortal que va aterrar amb tota suavitat i elegància.